

Nazistledaren hos sankte Per.

Förord:

Den gamle nazistledaren är död. Han dog ensam, bitter, och omgiven av minnesanteckningar ingen längre ville citera. In i det sista förnekade han sin ideologiska hemvist. Han kallade sig inte nazist—han kallade sig socialkonservativ, som om språket kunde tvätta bort historien. Som om retorisk ommärkning vore tillräckligt för att förvandla förföljelse till principfasthet.

Han dog inte för sina idéer. Han dog med dem, i ett rum där ingen längre applåderade. Och nu står han där, vid porten, med sin terminologi i handen.

Scen: Himmels gräns.

En port av ljus. Sankte Per står med en pärm i handen, glasögonen på nästippen. Framför honom står den gamle nazistledaren, gråblek, med blicken som letar efter en hierarki att underordna sig.

Sankte Per: Vem är du?

Nazistledaren: Du vet vem jag är.

Sankte Per (lugnt, utan att titta upp): Jag vet. Men jag ville höra ditt namn för sista gången, innan det hamnar där det hör hemma: på historiens skräphög.

Nazistledaren (tyst, sedan): Får jag komma in?

Sankte Per: Först ska jag rannsaka dig och dina gärningar.

Nazistledaren (nickar stelt, med rädsla som luktar gammal makt).

Sankte Per: Du har förlett nästan ett helt folk. Och de som inte köpte dina krumbukter—dem gav ni på utan pardon. Du har hetsat, förföljt, demoniserat. Du har riktat din giftpil mot muslimer, som om tro vore ett hot.

Nazistledaren (avbryter, med den gamla rösten som fortfarande tror den bär auktoritet): Jag har bara gett mig på våra gemensamma fiender—islam.

Sankte Per (höjer blicken, iskall): Din dumma jävel. Islam är en av de tre abrahamitiska religionerna. Samma rot. Samma Gud. Samma mänsklighet du vägrade erkänna.

Nazistledaren (förvirrad, desperat): Jag trodde... jag trodde att vår Gud uppskattade min gärning?

Sankte Per (kallt, med en blick som skär igenom): Där trodde du dyngfel. Gud har aldrig behövt dina marscher, dina slagord, dina syndabockar. Lika lite som korsriddarna var en himmelsk armé, de var en uppfinning av människan, en ursäkt för blod och plundring, lika lite har du varit något annat än en farsot i Guds namn.

Du kallade hat för tro. Du kallade förföljelse för princip. Du kallade din egen bitterhet för kamp.

Men det du velat, det du byggt, det du lämnat efter dig, har alltid varit motsatsen till Edens lustgård.

Nazistledaren (panik i rösten): Jag ville bara väl!

Sankte Per (högröd i ansiktet, slår pärmen i bordet): BARA VILLE VÄL?

Nazistledaren (skrapar med foten i gruset, nästan barnsligt): Många har uppskattat mig... i varje fall.

Sankte Per (lutar sig fram, rösten som en dom): De har inte uppskattat dig. De har fruktat dig. Och de som låtsades uppskatta dig, de gjorde det för att de tjänade på dig och ditt parti. Du är väl inte så jävla naiv att du tror att en gängkriminell vill vara din vän om han inte får något tillbaka? Du var aldrig en ledare.

Nazistledaren (säger ingenting, slagen i bojor, blicken flackar, han börjar inse att han inte kommer in).

Sankte Per: Du har varit en farlig människa för så många. Inte bara muslimer, utan också minoriteter, hbtq-personer, alla som inte passade in i din snäva mall.

Sankte Per (skrattar, men med en underton av förakt): Och du vet inte ens vem Gud är. Ingen här uppe har fattat hur Jonas Gardell lyckades lista ut det.

Nazistledaren (i total skräck, nästan viskande): En... svart lesbisk kvinna.

Sankte Per (nickar, med ett snett leende): Japp. Precis så är det.

Sankte Per (slår igen pärmen, porten stängs med ett dån): Din tid är ute. Här finns ingen publik, inga marscher, inga applåder. Bara evigheten.

Nazistledaren (darrande): Vad... vad väntar mig?

Sankte Per (vänder sig bort, rösten hård som sten): Ett rum utan dörrar. Där får du sitta, omgiven av det du hatade mest: människor som lever fritt, älskar öppet och skrattar åt din maktlöshet. Det är ditt straff att för evigt se friheten du förnekade, utan att någonsin kunna stoppa den.